

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
AMARI AND THE NIGHT BROTHERS
by B. B. Alston

Copyright © 2021 by B. B. Alston
Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04029-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

B. B. OLSTON

AMARI

I NOĆNA BRAĆA

Prevela Zvezdana Šelmić

 vulkančić

Beograd, 2021.

*Mojoj supruzi Kinteriji,
koja je oduvek verovala*

PRVO POGLAVLJE

Sedim u direktorovoj kancelariji. Opet. U hodniku, sa druge strane staklenih vrata, direktor Merit sluša priču mame Emili Grant. Po tome koliko maše rukama, reklo bi se da sam uradila nešto mnogo gore nego što jesam – samo sam malo gurnula malu maminu princezu. Emili je prva počela, a ne ja. Nisam ja kriva što je izgubila ravnotežu i pred svima pala na dupe.

Emili stoji iza mame, okružena svojom ekipom. Sašaptavaju se skrivajući rukom usta i gledaju me kroz staklo kao da jedva čekaju da me se dočepaju nasamo. Zavalila sam se u stolici, tako da me ne vide. *Ovog puta si stvarno zabrljala, Amari.*

Gledam u sliku dečaka na zidu, iza direktorovog stola, i mrštim se. Kvinton ponosno drži trofej osvojen na državnom takmičenju iz matematike. Na slici se ne vidi, ali mama i ja smo tu, odmah iza bine, radujemo se.

Sad nam više nije ostalo mnogo razloga za radovanje.

Vrata se otvaraju i ulazi gospođa Grant, a za njom Emili. Ni jedna ni druga me ne gledaju dok sedaju što dalje od mene. To neprijateljstvo prema meni kao da ispunjava čitavu kancelariju. Namrštim se i prekrstim ruke – osećanje je svakako uzajamno.

Onda ulazi moja mama u plavoj bolničkoj uniformi – opet su je pozvali s posla zbog mene. Ispravim se u stolici da počnem da se branim, ali me ona prostreli takvim pogledom da mi reči zastanu u grlu.

Direktor Merit poslednji sedne, umorno gledajući sve nas redom. „Znam da postoji problem između devojčica. Ali pošto je ovo poslednji dan škole pred letnji raspust...“

„Zahtevam da tom detetu oduzmete stipendiju!“, eksplodira gospođa Grant. „Neću da plaćam ovoliku školarinu da moju devojčicu napadaju u hodnicima!“

„Napadaju?“, ponovim, ali mama podigne ruku da me prekine.

„Amari zna da nije u redu udarati druge ljude“, kaže mama, „ali ovo se odavno pripremalo. Te devojčice su zlostavljale moju ćerku od kako je krenula u ovu školu. Poruke koje joj ostavljaju na društvenim mrežama toliko su užasne da smo pomišljale da ugasimo sve njene profile.“

„Za to smo se postarali čim ste nas obavestili“, dodaje direktor. „Sve četiri devojčice su dobile pismeno upozorenje.“

„A šta je sa onim što mi govore u lice?“ Naginjem se u stolici, lice mi gori. „Zovu me Socijalni Slučaj i Grebator, i podsećaju me kad god mogu da deci poput mene ovde nije mesto.“

„Zato što i nije!“, obavesti me Emili.

„Tišina!“, obrecne se gospođa Grant. Emili samo prevrne očima.

Gospođa Grant ustane i okomi se na mamu. „Razgovaraću sa svojom ćerkom o tom ponašanju, ali *Vaša* je prešla na fizičko nasilje – mogla bih i da vas tužim. Budite zahvalni što neću ići dalje od ovoga.“

Mama se naroguši, ali oćuti. Pitam se da li je to zato što Emilina mama zaista ima pravo da nas tuži. Stvarno je čitava škola videla šta se desilo.

„Idemo“, kaže gospođa Grant ćerki i obe krenu ka vratima. Na pola puta zastane i pogleda nas. „Očekujem da me obavestite čim stipendija bude ukinuta. Inače će Savet roditelja na sledećem sastanku imati mnogo toga da kaže.“

Vrata se zalupe za njima.

Toliko sam ljuta da jedva uspevam da sedim. Ovo je strašno nepravedno. Ljudi poput Emili i njene mame nikada neće razumeti kako je to kad nemaš novca. One mogu da rade šta god poželeva bez ikakvih posledica, a mi ostali moramo da pazimo na svaki korak.

„Da li ćete joj stvarno oduzeti stipendiju?“, pita mama tiho.

Direktor obara pogled. „Imamo politiku nulte tolerancije prema fizičkim sukobima. Školski pravilnik nalaže da odmah bude isključena iz škole. Oduzimanje stipendije je najmanja kazna koju mogu da izreknem.“

„Razumem...“ Mama potone u stolici.

Moja ljutnja se pretapa u stid. Mama je već tužna zbog Kvintona. Ne bi trebalo da joj pravim dodatne probleme zato što nisam u stanju da izađem na kraj sa nekoliko nasilnica.

„Znam da ti je... teško“, kaže mi direktor, „od kako je Kvinton nestao. On je bio sjajan momak i čekala ga je blistava budućnost. Čovek ne mora da bude genije pa da uvidi vezu između tog događaja i početka tvojih problema sa ponašanjem, Amari. Mogu da ti organizujem odlaske kod savetnika, besplatno...“

„Ne treba mi savetnik“, prekinem ga.

Direktor se namršti. „Trebalo bi da sa nekim razgovaraš o svom besu.“

„Hoćete li da znate zašto sam gurnula Emili? Zato što je smatrala da je jako duhovito tvrditi da je moj brat mrtav. A nije. Briga me šta svi kažu. On je negde tamo. A kada ga nađem, sve ću vas naučiti pameti!“

Drhtim i naviru mi suze. Direktor ne kaže ništa. Mama polako ustaje i privlači me u zagrljaj. „Idi u auto, mila. Ja ću završiti ovde.“

Ćutke se vozimo do kuće. Prošlo je skoro šest meseci kako je Kvinton nestao, mada se meni čini mnogo kraće. Kao da je koliko juče telefonirao mami i rekao da će doći kući za Božić. To je bila velika stvar jer je Kvinton stalno odsutan od kako je posle srednje škole dobio taj fenomenalan posao. Posao na kojem ne smeš nikome da kažeš šta tačno radiš.

Bila sam čvrsto ubeđena da je Kvinton postao supertajni špijun, kao Džejsms Bond. On bi se na to samo nasmešio. „Grešiš,

ali ne baš sasvim.“ Kad god sam pokušala da izvučem iz njega još nešto o tome, samo bi se nasmejao i obećao da će mi reći kad još malo porastem.

Vidite, Kvinton je *strašno* pametan. Maturirao je na Akademiji *Džeferson* kao najbolji u generaciji i dobio ponudu sa punom stipendijom za dva sjajna univerziteta. Obe je odbio da bi radio tamo gde već radi. Kada je nestao, bila sam sigurna da to ima neke veze sa tim tajnim poslom. Ili da barem neko od onih sa kojima je radio zna šta se desilo. Ali kada smo detektivima ispričale za njegov posao, gledali su mene i mamu kao da smo lude.

Čak su imali obraza da kažu kako je – koliko oni znaju – Kvinton bio nezaposlen. Da nema poreske evidencije koja bi dokazivala da ima bilo kakav posao. Ali to nije imalo smisla – on nikad ne bi lagao o nečem tako ozbiljnom. Kad im je mama rekla da je slao novac da nam pomogne, detektivi su rekli da je Kvinton možda bio umešan u nešto za šta nije želeo da mi znamo. Nešto zabranjeno. Ljudi često misle takve stvari kada potičeš iz Vuda, to jest Rouzvuda, socijalnih stanova za ljude sa malim prihodima.

Auto se zatrese dok prelazimo preko železničke pruge, pa znam da smo sada u mom kraju. Neću vas lagati, čudno je osećanje kada se vraćaš ovamo posle boravka na drugoj strani grada. Kao da je svet svetliji oko Akademije *Džeferson* i svih onih velikih, živopisnih kuća koje je okružuju. Ovaj naš kraj je u poređenju sa tim nekako siv. Prolazimo pored prodavnica pića i zalagaonica i vidim grupu momaka naslonjenih na saobraćajne znakove, mrgodno gledaju oko sebe kao da su glavni na svetu. Džeiden, kojeg znam iz osnovne škole, stoji sa grupom starijih momaka, a oko vrata mu visi debeo zlatan lanac. Prepoznaje auto i osmehne mi se u prolazu.

Pokušavam da mu uzvratim osmeh, ali ne znam da li je bilo dovoljno ubedljivo. Nisam razgovarala sa Džeidenom od kako je Kvinton nestao. Od kako je počeo da se muva upravo sa tim momcima za koje je obećao mom bratu da će ih se kloniti.

Pošto smo se zaustavile pred našom zgradom, mama pokrije lice rukama i drhtavo uzdahne.

„Jesi... jesi li dobro?“, pitam.

„Osećam se kao da sam te izneverila, mila. Radim smene od po dvanaest sati, pet dana u nedelji. Trebalo bi da imaš uz sebe nekoga sa kim bi mogla da razgovaraš.“

„Dobro sam. Znam da radiš zato što moraš.“

Mama vrti glavom. „Ne želim da se i ti u životu mučiš kao ja. Ta stipendija u *Džefersonu* bila je tvoj put do dobrog koledža – do boljeg života. Naravno da ne mogu da ti plaćam školarinu za takvu školu. Ne znam šta sad da radimo.“

„Izvini, ali ja se uopšte nisam uklopila u tu školu.“ Prekrstim ruke i zagledam se kroz prozor. To što je mom bratu tako lako išlo ne znači da će i meni. „Ja nisam Kvinton.“

„Ne tražim da budeš kao on“, kaže mama. „Tražim samo da pokušaš. Ta škola je prilika za tebe da vidiš kakav svet postoji izvan ovog našeg kraja. Prilika da proširiš vidike.“ Uzdiše. „Znam da je nepravedno, ali je činjenica da, kada si tamnoputa, siromašna devojčica iz Vuda, neki ljudi unapred zaključe kakav si tip osobe. Ne treba im davati razloga da pomisle kako su u pravu.“

Ne odgovaram. Ona se ponaša kao da se ovo nije desilo već hiljadu puta.

„Ako ne praviš probleme u školi“, nastavlja mama, „onda sediš satima pred kompjuterom. To nije zdravo, Amari.“

Dobro, znam da ima pravo. Ali teško je misliti na učenje kada čuješ šta druga deca šapuću o tebi. A postavljanje Kvintonovih slika na sve moguće veb-sajtove pruža mi osećanje da pomažem u potrazi. Znam da je verovatnoća veoma mala, ali mi daje nadu.

„Kada uđeš u stan“, kaže mama, „hoću da staviš laptop u moju sobu i ostaviš ga tamo.“

„Ali, mama...“

Mama odmahne rukom. „Ne želim ništa da čujem. Dok ne počneš ozbiljnije da shvatiš svoju budućnost, kompjuter ostaje kod mene. Sutra ćemo pričati o tome. Sada moram da se vratim u bolnicu.“

Izađem iz auta i zalupim vrata. I ne osvrćem se dok ljutito idem ka našoj zgradi. Šta ću sad da radim?

Ulazim u stan, bacim se na kauč, zagnjurim lice u jastuke. Ovo je bio *užasan* dan.

Posle nekog vremena uzdahnem, sednem i izvučem iz torbe stari izgrebani laptop. Kvinton ga je dobio kad je osvojio drugo mesto na nekom međunarodnom sajmu nauke pre mnogo vremena. Kad je sledeće godine osvojio bolji, ovaj je dao meni.

Uopšte se ne čudim kada ga otvorim, a ekran ostane crn.

Tako ga nekoliko puta otvorim i zatvorim, ali se ništa ne dešava. Pošto ga to povremeno tako uhvati, spuštam ga i odlazim u kuhinju da nađem nešto za jelo.

Kad se vratim nešto manje gladna, laptop i dalje odbija da se uključi. Zatvorim oči i prinesem ga čelu. „Mama kaže da moram da te ostavim i nemam pojma kad ću te ponovo dobiti. *Molim te, proradi.*“

I gle čuda, poslušaj me. Srećom.

Besplatni internet je užasno spor, ali ipak uspevam da na nekoliko veb-sajtova kopiram letak sa Kvintonovom slikom i podacima.

Obično bih najpre proverila njegov imejl (provalila sam lozinku pre nekoliko meseci – *Amari-Amarena*, tako me je zvao pre mnogo godina), ali me je sada savladala radoznalost, pa sam otvorila Instagram stranu Emili Grant da vidim je li stavila nešto o ovom danas. I šta nađem? Moju sliku na njenom profilu sa natpisom:

Letnji raspuuuust! I znate šta?

Konačno smo počistili *Džeferson*. Izbačena je!

Potom sledi mnoštvo komentara drugih učenika. Pročitam samo nekoliko pre nego što zalupim laptop. *Nismo je ni želeli*

ovde... Čujem da je krala stvari iz ormarića... Pukla je od kako joj je brat umro...

Nisam izbačena i moj brat nije mrtav. Stežem zube, ponovo otvaram laptop da napišem odgovor koji će ih sve učutkati. Na vrhu ekrana se pojavljuje notifikacija od koje se ukočim u mestu. Novi imejl za Kvintona.

1 novi imejl: od *Tajnog kurira*

To ne zvuči kao nešto posebno, ali Kvinton nikada ne dobija nove imejlove. Baš nikad. Proveravam ih od kako sam provalila lozinku.

Otvaram imejl:

Paket je isporučen.

Dobićete novi imejl kada *Amari Pifers* potpiše prijem, kao što ste tražili.

Hvala što koristite *Tajnog kurira*, koji svakom isporučuje ono što mu pripada, znali to ili ne!

Ovaj imejl će se sam uništiti kroz 3... 2... 1...

Imejl nestaje.

Zaprepašćeno poskočim. Da li je moguće da je upravo...

I šta to treba da potpišem?

Utom se začuje kucanje na vratima. „Isporuka!“

DRUGO POGLAVLJE

T rčim da otvorim vrata. Čovek u dronjavoj odeći stoji naslonjen na dovratnik. Gledam iza njega, levo i desno niz hodnik. Gde je kurir?

„Dobar dan“, kaže on ne podižući pogled. „Mogu li da vas uznemirim za trenutak?“

Istog časa me obuzme osećanje krivice. „Nemam novca“, kažem, „ali u zamrzivaču imam smrznutu pitu, ako hoćete. Mama još nije bila u kupovini.“

„Veoma si ljubazna, ali upravo sam ručao u jako finom restoranu.“

„Oh. Znači, niste beskućnik?“

„Beskućnik? Pobogu, ne.“ Čovek konačno podiže glavu – postariji je, sa uredno podšišanom sedom bradom. Bio je pogrbljen jer je gledao u kompjuterski tablet. „Zašto si to pomislila?“

Nehotice pogledam dronjavu odeću. „Ovaj, onako.“

Čovek prati moj pogled i strašno pocrveni. „Moram ti reći da je ovo poslednja moda u... uf, nije važno. Da li si ti možda Amari Pitera?“

Auh. Odmaknem se dva koraka unazad. „Otkud znate moje ime?“

„Evo ga ovde, na ekranu“, kaže on i pokaže mi tablet. „Treba samo da mi potpišeš isporuku i neću ti više smetati.“

„Vi ste... iz kurirske službe?“, pitam oprezno. „Imate paket za mene?“

„Da.“ Čovek okrene tablet da pogleda. „Pošiljalac je K. Pitera.“

Za trenutak ostanem bez daha. „Stvarno ste mi doneli nešto od brata?“

Čovek klima glavom. „Ako je taj K. Piters tvoj brat, onda jesam. Piše da ti je poslao *Komplet za proširivanje vidika*.“

Proširivanje vidika? Zar nije mama upravo pomenula nešto o tome? „Je li to nekakva šala?“

„Ne bih rekao.“ Mršti se. „Ja se ovim bavim samo honorarno, ali veoma ozbiljno shvatam svoj posao.“

„Dobro, šta god da ste doneli, primiću.“ Potom primećujem da kod sebe nema nikakvu kutiju ni kovertu. „Gde je?“

„Bojim se da prvo moraš da potpišeš.“ Pruža mi tablet i ja se vrhom prsta nespretno potpisujem na ekranu.

Onda ga upitno gledam. „Paket?“

Čovek nekoliko puta kucne po ekranu. „Ostavljen u plakaru u nekadašnjoj sobi K. Pitersa.“

Piljim u njega. „Bili ste u mom stanu?“

„Uz dozvolu K. Pitersa, naravno.“ Glasno se nakašlja. „A sad, bojim se da moram da ti sredim sećanje na ovaj razgovor. Vidiš, mi u *Tajnom kuriru* vodimo računa o anonimnosti naših mušterija. Ne brini, paket ti svakako ostaje. U nekom trenutku tokom dana osetićeš iznenadnu, neobjašnjivu potrebu da pospremiš taj plakar, pa ćeš u njemu naći paket.“

„Da mi sredite... šta?“ Nervozno ustuknem.

„Samo jedno sećanje“, kaže on. Izvlači odnekud nešto nalik na daljinski za televizor. Onda začilji u tablet. „Oh! Izvinjavam se! Izgleda da je tvoje ime zavedeno u spisku Očuvanog sećanja. Mora da ti neko radi u Birou. Najboljih trideset godina mog života. E pa, doviđenja!“

I dok sam trepnula, on je već nestao

Šta se to ovde dešava?

I šta me čeka u bratovom plakaru?

* * *

Čak i posle ovoliko vremena, nekako očekujem da čujem Kvintona da drekne na mene što mu upadam u sobu bez kucanja. Ulazim unutra i osvrnem se. Izgužvani posteri repera pored uramljenih fotografija Stivena Hokinga i Martina Lutera Kinga. Krevet je neuredan kao i uvek, a ceo jedan zid zauzimaju njegovi naučni trofeji i diplome.

Istražitelji su sve preturili u potrazi za naznakama šta mu se moglo desiti, ali mama i ja smo se potrudile da sve vratimo tačno onako kako je bilo. Mislim da smo se obe potajno nadale da ćemo naći nešto što je policiji promaklo, nešto što samo član porodice može da prepozna. Ali to se nije desilo. Od tada nismo ulazile u sobu. Suviše je bolno.

Tek kada skroz uđem u sobu, preplave me sećanja. Koliko puta smo se Kvinton i ja igrali ovde. A ponekad bi samo pustio muziku, pa smo ležali na podu, zbijali šale i pričali o tome kako ćemo jednoga dana osvojiti svet. Kako ćemo pokazati našem ocu luzeru, koji je napustio mamu, da smo još kako vredni. Kako ćemo se uvek međusobno čuvati, bez obzira na sve. Naravno, Kvinton je stariji od mene deset godina, ali smo oduvek bili bliski.

Tik... tik... tik...

Dobro, dakle... u Kvintonovoj sobi ranije nije bilo kucanja. Odjednom se naježim.

Možda je onaj čudni kurir stvarno rekao istinu. Paket bi trebalo da bude u Kvintonovom plakaru. I stvarno, sa svakim korakom zvuk je sve glasniji. Poslao mi je časovnik?

Grizem donju usnu i otvaram vrata plakara. Prazan je, osim onog velikog, ružnog starog sanduka koji je Kvinton kupio u antikvarnici dok smo bili mali. Ja sam prekopavala po velikoj kutiji sa lutkama tražeći barbiku, a on se zagledao u ovaj izandžali sanduk sa kojeg je zguljena polovina kožne presvlake. Tvrdio je da mu treba mesto na kome će čuvati sve tajne planove.

Sudeći po zvuku, to što mi je Kvinton poslao nalazi se baš u sanduku. Srećom, bravu je davno pokvario, pa je dovoljno da

samo podignem poklopac. Kopam po bezbroj starih fascikli i svezaka i tražim šta to kuca.

Tek kad stignem do samog dna, vidim da zvuk dopire iz crne aktovke na kojoj je zakačena samolepljiva ceduljica sa Kvintonovim rukopisom.

Samo za Amari

Žurno vadim aktovku iz sanduka i spuštam je na pod. Šta li je unutra? Petljam oko bravice, ali ne uspevam da je otvorim. Potom pokušam da silom podignem poklopac. Ne vredi. Tek onda primetim drugu ceduljicu, na drugoj strani.

Otvoriće se u ponoć, posle poslednjeg dana škole

Gutam knedle, a srce mi tuče kao ludo. Kvinton nikada nije pomenuo da ima nekakvu aktovku za mene. Ali ovo jeste njegov rukopis.

Možda hoće da mi objasni gde je i šta mu se desilo. Posle šest meseci strašne brige... da li je ovo način na koji ćemo ga naći?

Gledam Kvintonov budilnik. Sad je 16.13. Do ponoći ima još skoro osam sati. Ali šta to tačno čekam?

23.58

Sedim na svom krevetu, kolena podignutih do brade. Aktovka je na drugom kraju kreveta i izgleda nekako sumnjivo.

Ponovo gledam u predsoblje. Mama je odavno došla kući, mada se ispod vrata njene sobe ne vidi svetlo. Mora da je zaspala. Dobro je. Šta god da je u aktovci, Kvinton je jasno naglasio da samo ja treba to da vidim.

23.59

Koračam tamo-amo. Jeste, skroz sam odlepila. Šta zapravo mislim da će se desiti?

00.00

KLIK! PŠŠŠŠT...

Sigurna sam da sam odskočila pola metra uvis. Polako priđem krevetu i sednem. Duboko udahnem i podižem poklopac aktovke. Vidim ljubičaste i zelene pruge.

Pružam ruku unutra, vadim meku tkaninu i vidim da je to nekakav sako. Verovatno najružniji koji sam u životu videla. U drugom pokušaju vadim iste takve pantalone. Nemam pojma šta se dešava, ali prosto moram da se nasmešim. Ovo se stvarno slaže sa Kvintonovim uvrnutim osećajem za humor.

A u aktovci je još nešto – koverta i naočare za sunce sa metalik staklima. Za naočare je prilepljen niz ceduljica.

1. Molim te lezi pre nego što ih staviš.
2. Ozbiljno ti kažem, prvo lezi.
3. Časna pionirska, moraš da legneš!

Dobro, dobro, shvatila sam! Podižem naočare. Osim što su teške, deluju sasvim normalno. Svakako nisu toliko opasne da zaslužuju TRI upozorenja. Hoću li od njih dobiti vrtoglavicu ili tako nešto? Pa, ako je časna pionirska, onda ću leći.

Odgurnem aktovku do ivice kreveta i legnem, pa stavim naočare. Ne znam šta je tu tako nar...

„Amari?“ Taj glas bih uvek prepoznala.

Kvinton!?

TREĆE POGLAVLJE

O krenem glavu i ugledam brata kako stoji nasred moje sobe i nekako nervozno se smeši. Ustanem sa kreveta toliko brzo da se spotaknem. Sledećeg trenutka sam uz njega i grlim ga oko pojasa. Drhtim i osećam da i on mene grli.

„I ti si meni nedostajala“, smeje se.

Puštam ga i on se odmakne od mene. Mislim da nikada u životu nisam bila ovoliko srećna. Moj stariji brat je tu. Stvarno tu. „Kako? Gde si bio? Moramo da kažemo mami!“ Ne uspevam da govorim dovoljno brzo dok ga gledam u lice, u onaj široki, šašavi osmeh ispod krupnih očiju i visokog čela.

„Sve ću ti objasniti. Ali za početak je jako važno da mi veruješ. U redu?“

Naravno da mu verujem. Ali kako se pojavio tako niotkuda? „O, u redu.“

„Za mnom!“ Okrene se i istrči iz sobe.

Pojurim za njim, ali se naglo zaustavim pred vratima mamine sobe. Moram da joj kažem da se Kvinton vratio. Više ne mora da bude tužna. Ne moramo više da se svađamo. Sve će ponovo biti kao ranije.

„Nemamo vremena“, dovikuje Kvinton iz dnevne sobe. „Moramo da požurimo.“ Otvara vrata stana i izlazi u hodnik.

Ja još jednom pogledam mamina vrata, pa potrčim kroz dnevnu sobu, pitajući se da li ju je Kvintonov glas možda probudio. Ali kod nje je i dalje mrak.

Ne mogu da pustim Kvintona da sad ode. Trčim za njim, to je sve što sada mogu da uradim. „Kuda idemo?“

„Na krov“, dovikuje.

Krov? Kvinton i ja smo se stalno iskradali tamo, iako je mama govorila da je suviše opasno. Kao da nemamo pameti u glavi da se držimo dalje od ivice.

Trčimo uz deset nizova stepenica i konačno stižemo na prostran, prazan krov. Samo što sada nije prazan.

„Je li to... brod?“, pitam.

Kvinton mi se osmehne preko ramena. „Pa vidiš da jeste.“ Brod je veličine školskog autobusa i izgleda kao da je neko bukvalno ubacio malu brvnaru na njegovom zadnjem delu. Ima kameni dimnjak iz kojeg izlazi dim. Prednja strana broda okružena je blistavom zlatnom ogradom.

To je toliko besmisleno da prosto moram da se nasmejem. *Šta se to ovde dešava?* „Kako je dospelo ovamo?“

„Moramo da požurimo!“ Kvinton ode iza broda.

Krenem za njim, prevlačeći prstima preko glatkog brodskog korita. Drvo je toliko blistavo da vidim svoj odraz na mesečini.

Kvinton mi maše da dođem. Povuču ručicu i deo broda se otvori, otkrivajući kratko stepenište. Kvinton uđe prvi, a ja za njim. Duž celog broda proteže se jedna dugačka prostorija. Uspem da vidim dva kreveta na sprat i – mačeve? – pre nego što me Kvinton povede uz drugo stepenište na samom kraju broda.

Izlazimo na palubu, a Kvinton me vodi do mesta gde se nalaze dva velika kormila. Ono napred okreće se levo i desno kao na svakom brodu. Ali kormilo desno od nas nagnuto je pod uglom, tako da može samo da se gurne napred ili nazad.

Pružim ruku i dotaknem kormilo, pa se trgnem kad se brod pomeri možda metar napred.

Kvinton se smeje. „Prvo moraš malo da se uspneš.“ Pokaže glavom drugo kormilo.

Uzmičem i vrtim glavom u neverici. „A kad kažeš uspneš, ne misliš...“

„O, da, mislim!“ Iskezi se i uzme drugo kormilo, pa ga blago gurne napred. Brod se stvarno podigne uvis. Brzo se uhvatim